

APROPO, SUNT NEMURITOR

Redactor: Mia Morărescu
Tehnoredactor: Ameluța Vișan
Coperta: Monica Balaban
Ilustrație copertă: Peter Paul Horațiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETER, CLAUDIA ELENA

Apropo, sunt nemuritor : roman / Claudia Elena Peter. -
București : Cișmigiu Books, 2023
ISBN 978-606-28-1680-3

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062816803

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2023

Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357

comenzi@editurauniversitara.ro

www.editurauniversitara.ro

CLAUDIA ELENA PETER

APROPO, SUNT NEMURITOR

roman

C|ȘMIGIU
books

Capitolul I

1. Supraviețuitorul 167

Tragedie aviatică, avion prăbușit deasupra Alpilor, 166 morți, un supraviețuitor. Eu!

Numele meu este Maximus Salvador Ionescu-Botiș, sunt unicul supraviețuitor al zborului Boeing 777, ruta Paris-Cairo. Zbor cu plecare din data de 2 iunie 1991, din Paris, și care s-a dorit o evadare spre piramide, un vis de-o viață al tatălui meu, istoricul Constantin Ionescu-Botiș. Aveam doi ani și m-a luat cu el după o ceartă teribilă cu maică-mea, care a descoperit din întâmplare biletul de avion spre Egipt și excursia plănuită în detaliu, unde ea nu a fost invitată.

Relația părinților mei a fost furtunoasă. Mama mea, Clara Minodora Hollander, măritată Ionescu-Botiș, pictoriță obscură pe atunci, nu s-a împăcat deloc cu postura nouă de mamă, iar ideea că urma să fie, pur și simplu, abandonată în reședința familiei tatălui meu din Cluj Napoca, iar el să se destrăbăleze vizitând Valea Regilor, a fost de nesuportat. În dimineața zborului din Cluj spre Paris a premeditat o ceartă monstru, care a degenerat într-o amenințare cu moartea la adresa mea, un inocent somnoros *cu pampersul plin și sticla de lapte goală*, după cum am auzit că s-ar fi exprimat cătrănit,

bunul tată. Pe scurt, Clara, *nu i-am spus niciodată mamă, n-o s-o fac nici în amintirile despre ea*, disperată să-și țină bărbatul aproape, a luat copilul în brațe, *pe mine*, și l-a ținut amenințător deasupra balconului vilei stil Art Nouveau din reședința Ionescu-Botiș. Tata a cedat șantajului, evident, și m-a luat din brațele nefericitei, acceptând că vizita lui istorico-romantică avea să ia altă turnură.

Și-a amânat cu o zi *acea blestemată zi!*, zborul. Datorită mie, fiul nedorit. Nu aveam nici bilet de avion, nici rezervare, nici măcar pașaport. Anii libertății totale de după revoluție, averea familiei și influența numelui bunicului au uns urgent ușile autorităților, de unde au răsărit, în doar câteva ore actele necesare îmbarcării mele alături de tata și amanta lui, spre însoritul și misteriosul Egipt. Da, era și o amantă la mijloc! Infidelitatea tatălui meu a justificat într-o oarecare măsură reacția Clarei. Deși mariajul lor a fost demult, doar o farsă plină de compromisuri, iar ambii mei părinți și-au căutat consolarea prin relații promiscue, alegând să nu pună capăt unei căsnicii formale și frustrante. Dar, în ciuda divergențelor matrimoniale, o mamă care a amenințat că-și aruncă copilul de la balcon... nu prea a fost cu toate țiglele pe casă. Iar Clara a demonstrat cu vârf și îndesat, în întreaga mea viață, că are discernământul unei bipolare, deși nu a fost vreodată diagnosticată cu vreo boală psihică. A fost întotdeauna o mamă execrabilă, dar o artistă nonconformistă, care a făcut carieră în arta contemporană. A devenit cunoscută pentru subiectele sale șocante și tehnica desăvârșită a

picturii în ulei pe pânze de dimensiuni mari. O femeie cu picioarele larg desfăcute, pictată în detalii hiper-realiste, va atrage întotdeauna atenția.

Dar să revenim la fatidica zi de 2 iunie 1991, ziua când eu am fost cruțat, iar tatăl meu și amanta sa au devenit una cu muntele în care s-a împlântat botul uriașului Boeing. La fel ca toți cei 166 de pasageri și membrii ai echipajului. Cu o singură excepție, *norocosul Maximus!*

La Paris, am ajuns în deplină siguranță, am dormit tot zborul, după cum mi-au povestit bunica Ionescu-Botiș, ultima persoană care a comunicat telefonic cu tatăl meu, înainte de îmbarcarea ce avea să ne ducă în Cairo. Tatăl meu a fost entuziasmat, mândru că poporul român s-a eliberat de jugul comunismului, al izolării ideologice și i-a făcut lui posibilă această călătorie prea așteptată pentru un istoric egiptolog care n-a văzut însă niciodată Egiptul. Bunica a povestit că Tinu, *așa-l alinta ea*, a fost deosebit de încântat, faptul că eram cu el nu părea să-l încurce prea tare, iar când bunica l-a întrebat de Clara, tata i-a replicat că *oricum îl urăște*. Cred că se referea la mine, nu la el. Viața ulterioară în preajma Clarei m-a convins că nu a încetat niciodată să-l iubească pe tata, nici la aproape treizeci de ani de la dispariție.

Cauzele accidentului au fost multiple, o combinație nefericită între condițiile nefavorabile meteorologice și eroare de pilotaj. La scurt timp de la decolare, piloții au fost avertizați de frontul atmosferic nefavorabil deasupra Alpilor și au fost sfătuiți să se întoarcă. Inițial, pilotul a glumit, spunând că n-o să-i strice lui o ploaie

planurile de vacanță. Dar *ploița* s-a dovedit o furtună în toată regula, care i-a înconjurat într-o pâclă impene-trabilă, cu vizibilitate zero. Eroarea umană a constat în neestimarea corectă a înălțimii muntelui de care s-a izbit brusc botul avionului, tocmai când pilotul a lăsat înregistrat în cutiile negre ultimul lui mesaj optimist, „*am învins drăcia asta!*” Se pare că nu!

Cum am supraviețuit eu? Printr-un miracol, bineînțeles. Deși am moștenit cinismul Clarei Hollander, nu idealismul istoricului Constantin Ionescu-Botîș, chiar și după salvarea mea absolut miraculoasă, tot nu cred în povești nemuritoare. S-a spus că am avut noroc cu mărimea mea sau, mai exact spus, *micimea*. La doi ani, eram un puști pipiriu, slab și subnutrit, deși se pare că mâncam destul de bine. Nu aveam reacțiile obișnuite ale unui copil drăgălaș, râs, gângurit, vorbitul peltic, eram mai degrabă ursuz, plângăcios, somnoros, tăcut, vorbeam rar și fără să stâlcesc cuvintele, le ziceam cu o claritate stranie. Am fost bănuț de autism, iar Clara s-a apucat să-mi caute toate bolile pământului, convinsă că am moștenit gena nefericită a familiei soțului. Pe încrengătura ei de evrei convertiți după război de comuniști s-au pomenit doar copii adorabili. Cum eu nu am fost! Oricum, revenind la momentul apocaliptic al dezastrului aviatic, *micimea* și scaunul în care am dormit inocent m-au protejat. Am rămas prins între scaune, legat în scoica de bebeluș ca într-un căuș fără să mă pot mișca, cu ambele picioare zdrobite, leșinat și degerat. Mișcarea de schimbare a biletelor a fost iar un factor salvator. Tata n-a mai prins, pe ultima sută de

metri bilete la clasa întâi, așa că le-a schimbat pe unele la clasa a doua, în spatele avionului, spre disperarea amantei, a cărei ultimă conversație cu cea mai bună prietenă a rămas, de asemenea în propria-mi conștiință. *Dragă, curva de nevastă-sa a făcut crize și asta a luat și plodul cu noi!* Cu siguranță, nici schimbarea biletelor de clasă nu i-o fi fost pe plac. Din fericire, n-a apucat să călătorească prea mult *înghesuită*.

Ok, dar... suntem azvârliți pe un superb munte în Alpi, încă pe teritoriu francez la puțin timp după decolare. Chiar dacă în iunie, sus, pe munte frigul și zăpada au fost dominante, plus că am picat fix în mijlocul unei furtuni care nu și-a oprit furia doar pentru că a deturnat un avion. Atunci, cum naiba am supraviețuit exact treisprezece ore din momentul accidentului, până când m-au găsit echipele de salvare? Spatele avionului unde eram prins și eu printre fiare și cadavre, s-a desprins de corpul epavă al falnicului Boeing și-a alunecat pe versantul ud de ploaie, un alt noroc. Am fost realmente catapultat dintre fiarele contorsionate înainte ca uriașul să fie cuprins de flăcările mistuitoare generate de explozie. Partea de avion desprinsă cu mine cu tot s-a oprit în pădurea de la baza versantului și-a înțepenit acolo, iar pe mine, fiind legat în scaunul de copil, salvatorii m-au găsit încarcerat în locul strâmt dintre scaunele pasagerilor. Desigur că nicio explicație logică nu a fost complet demonstrată, s-a încercat luni, ani de zile, să se înțeleagă filmul supraviețuirii mele. Experții din toată lumea și-au dat cu părerea pe la televiziuni și în presă. Concluzia la care au ajuns a fost cea pe care

v-am împărtășit-o, dar, în fond, chiar și acest lucru a fost demonstrat științific *că nu a fost posibil*. Magnitudinea distrugerilor nu avea cum să fie compatibilă cu viața. Nu trebuia să trăiesc după asemenea accident, chiar dacă am fost protejat între fiarele contorsionate ale carcasei. Trebuia să mă pârljolească suflul exploziei sau să mă înece fumul... Dar, cumva, am trăit în ciuda catastrofei și atunci experții au lăsat știința deoparte și au folosit neputincioși cuvinte subiective ca *miracol* sau *voința Domnului*.

Inițial, nu am fost unicul supraviețuitor, încă șase oameni au mai fost găsiți în viață. S-au prăpădit toți în ziua sau zilele următoare salvării. Cel mai mult a trăit o venerabilă doamnă de optzeci de ani, care s-a stins la aproape o lună după accident. Ea și eu am fost antipozii vârstelor, toate ziarele planetei au citat miraculoasa supraviețuire, un băiat de doi ani din România și o doamnă de optzeci din Anglia. Am rămas singur, iar gurile rele au pus decesul ei pe seama vârstei înaintate. A avut rare momente în care a fost conștientă, iar atunci l-a strigat pe un oarecare Étienne, nume complet necunoscut pentru întreaga ei familie numeroasă. Un ziar francez a descoperit, la câțiva ani după, că Étienne a fost un iubit din tinerețe, un partizan francez, cu care a avut o relație în timpul războiului și nu l-a uitat niciodată. Mă întreb, tata pe cine a strigat în ultimele lui clipe de agonie? Sunt absolut sigur nu pe Clara!

Deci am rămas unicul supraviețuitor, un copil român născut la final de noiembrie 1989, la puțin timp înainte de prea-așteptatele zile ale Revoluției. Clara a

avut o naștere grea, am fost prematur, s-a chinuit să mă nască în treizeci de ore de travaliu. N-a înțeles niciodată de ce m-am grăbit să vin mai repede pe lume, iar când să ies propriu-zis am făcut-o extrem de încet, dornic să o pedepsesc de bună seamă. Revoluția a prins-o pe Clara în spital, la câteva săptămâni după naștere, ea sfârtecătă încă de travaliu, eu refuzând să respir în afara incubatorului. Nu mi-a păsat că pe străzile Timișoarei oamenii erau împușcați și ea pierdea ceea ce a așteptat toată viața, să participe la înfăptuirea dărâmării comunismului. E adevărat că la Cluj-Napoca ardelenii au fost pașnici și la revoluție, fără să-și dezmintă firea. Dar Clara de douăzeci și unu de ani și-ar fi dorit mai degrabă să moară eroină împușcată de teroriști, decât să mă alăpteze într-un incubator. Alăptatul e o metaforă, desigur, sânii ei superbi nu au stors un picur de lapte pe buzele nedoritului, deși pe cei doi frați ai mei, i-a înțărcat abia la doi ani. Exact vârsta la care, îmi place să cred m-am născut și eu, a doua oară. Și da, frați vitregi din motive obiective.

După salvarea din accidentul aviatic am stat internat un an în spital. Picioarele au fost cel mai greu de recuperat, șapte operații, două sau trei episoade de comă, o moarte clinică, nenumărate resuscitări... cum îi stă bine unui supraviețuitor autentic. Doar nu era să scap doar cu julturi, nu? Noroc că faima căpătată a mobilizat comunitatea și am fost tratat la Paris de cei mai buni doctori, păzit cu strășnicie, mai ales de reporterii de care nu am scăpat cu adevărat niciodată. Și astăzi mai primesc câte un telefon prin care cineva mă

întreabă cum mă simt ca unic supraviețuitor al accidentului din 91. A mai fost o tragedie aviatică în Alpi după câțiva ani, din păcate, premeditată chiar de pilot și fără oameni rămași în viață. Eu am avut noroc, sunt un miracol desigur!

Miracolul are azi aproape douăzeci și nouă de ani, un metru optzeci, păr castaniu și ochi albaștri, de meserie fotograf utilitar, nu artistic. Adică fac fotografiile la cererea comanditarilor, peisaje, fotografii comerciale, de produse, clădiri, birouri, păsări și animale, tot felul de lucruri ciudate care se pot fotografia... și, credeți-mă, am întâlnit multe în cariera mea internațională. Da, sunt destul de celebru în tagmă, am câștigat niște premii importante, am avut câteva joburi de impact, de mare răsunet pentru National Geographic, și am agenda de lucru plină pe următorul an. Poate că m-a ajutat și faima supraviețuirii, nu o dată am speculat miracolul salvării pentru a obține vreun job. Cel mai mișto a fost când m-au angajat chiar cei de la Boeing să le fotografiez noile aparate, vă dați seama câtă popularitate mi-a adus *shooting*-ul! Și lor le-a spălat rușinea, un supraviețuitor ajuns să lucreze pentru a promova imaginea companiei, etic sau moral, cui îi pasă? Am câștigat o căruță de bani.

Financiar, mă descurc destul de bine. Am un apartament într-un bloc mișto dintr-un cartier rezidențial al Clujului, o casă moștenită de la tata, unde stau acum Clara și soră-mea, vila de pe Clinicilor, unde stă bunică-mea, dar tot eu mă ocup de întreținere. Am un cont suficient de consistent în bancă și o mașină roșie, decapotabilă, marca Corvette, pe care am numit-o

Șmecheruța. Călătoresc cam tot timpul, datorită meseriei de-a immortaliza secvențe din diferite părți ale lumii. O reporteriță zeloasă de la ProTev într-un interviu, m-a întrebat, „Nu vă e frică de avion?” Am surâs cu aroganță, *dragă, am murit și m-am născut în avion*, am dat-o de-a devenit virală! Adevărul cam așa e, iar acolo sus, printre straturile cele mai limpezi ale atmosferei, viața mea se derulează pe fugă, spre destinații necunoscute. Am văzut aproape toată lumea, ceea ce înseamnă o versatilitate a naibii de a te plimba prin culturi diferite, dar și fugă de vreo responsabilitate anume, cum ține să-mi amintească Clara. Mă apropii vertiginos de treizeci de ani și nici gând să mă așez la casa mea, *așezatul* acesta presupune și o nevastă, bineînțeles. Deși nu am dus lipsă vreodată de atenție feminină, Max și relațiile serioase... nup!

Femeile, ah, iubitele mele! Nu înțeleg de ce, vă spun sincer, dar chiar am tragere la femei sau ele la mine. O fi aerul meu suferind, piciorul șchiop sau ochii albaștri, singura moștenire de la tata. Cert e, de când mă știu, nu mi-a fost deloc greu să cuceresc femei. Cam tot timpul am fost în vreo relație, niciuna serioasă. Nici măcar cu fosta nevastă, Carmencita, o spanioloaică frumoasă din Barsa, cu care m-am însurat beat mort și am divorțat o lună după, constatând că nu avem nimic în comun în afară de alcool și sex. Vicii care nu pot menține o căsnicie sănătoasă. Carmencita, draga de ea, a înțeles că puștiul de douăzeci și trei de ani nu-i idealul ei în viață, iar familia ei celebră și bogată m-a expulzat cu avionul din însorita țară direct spre mohorâtele

meleaguri clujene. Acum e măritată și are două perechi de gemeni, toți băieți. Pe unul dintre ei l-a botezat Maximus. Și-mi mai trimite câte-o poză cu ea în ipostaze provocatoare, de dragul vremurilor trecute. Încă arată bine, ce-i drept!

Momentan sunt *single*, după cum anunță contul de socializare. L-am modificat după vacanța de vară, când avea statusul *in a relationship*, una eșuată acum, în altă toamnă mohorâtă clujeană. Am fost cuplat cu o cântăreață autohtonă, câștigătoarea unui concurs național de muzică, cu o voce bună și atuuri feminine potrivite pentru a deveni vedetă pop. Dar, în rest..., un bărbat mai are nevoie și de conversații, după ce-a epuizat toate jocurile erotice menite să mențină vie flacăra atracției, că de iubire n-a fost vorba.

Deci, singur și abia întors din străinătate, am aterizat în orașul natal, Cluj-Napoca, chemat cu disperare de unica ființă din lume care contează pentru mine, surioara mea mai mică, Minnie. Și de un job ce părea destul de interesant, odată ce venea frigul și *shooting*-urile nenumărate ale verii s-au finalizat. Nu-mi arde de pozat pe ploaie și zăpadă, în *outdoor*. Nu mai sunt un nenorocit de debutant. Iarna, alegeam ședințele fotografice *indoor*, produsele comerciale, spațiile de birouri, chiar portretele, deși nu eram deloc specializat în asta. Domeniul game de specialiști pe fiecare ramură, preferam să-i las pe alții mai atenți ca mine la investigat psihologic. Deși, vă spun sincer, cei care comandă portrete nu vor deloc să se vadă pe ei înșiși. Doar niște

surogate perfecte, frumos îmbrăcate, care zâmbesc cu chipuri false, o fericire ideală.

Povestea mea actuală, după ce v-am făcut retrospectiva miraculoasei supraviețuiri, începe cu drumul la volanul Șmecheruței, cu capota închisă azi, înaintând pe străzile ploioase ale Clujului de noiembrie, spre casa părintească.

2. Clara și Minnie

I-am trimis un mesaj soră-mii să iasă, n-aveam chef de Clara, dar, desigur, fix ea a apărut în cadrul ușii imense cu vitralii și s-a azvârlit la gâtul meu, sufocându-mă cu o iubire maternă exagerată. A urmat un potop de complimente, ce frumos eram, ce bine că m-am ras, – am avut o perioadă barbă – ce mișto freză aveam – un păr tuns scurt regulamentar ca majoritatea bărbaților... După etapa drăgălășeniilor, a urmat, inevitabil, cea a reproșurilor, că n-am sunat-o de două luni, *ceea ce era adevărat*, afla vești despre mine din presă, a sunat-o fosta, care nici acum nu a înțeles de ce am părăsit-o... Ca să scap de ea, am intrat în casă, unde am dat de sora mea, a cărei îmbrățișare sinceră mi-a reamintit că am cu adevărat pe cineva în lumea asta. Apoi, ochii imenși și negri, moștenire de la taică-său, s-au înnegurat brusc. M-a tras sus, în camera ei, spre disperarea Clarei, care a urlat după noi numindu-ne nerecunoscători și insensibili.

- Doamne, cât o urăsc! a spus Minnie, trântind ușa camerei de la etaj, și-a întors cheia în ușă. Da, trebuie să

o închid, a intrat peste mine și mi-o trăgeam cu Alfi, nebuna dracului!

Făcuse schimbări în cameră, avea ditamai patul matrimonial, un birou nou pe care trona un calculator imens de ultimă generație, și, în locul standului cu fotografii și jucării a montat un frigider de unde a scos două beri reci, pe care le-am sorbit privindu-ne cu drag. Minnie era porecla, maică-sa a numit-o Maria Magdalena, așa cum mie mi-a spus Maximus Salvador, iar fratelui mijlociu Petrus Gheorghe, nume mai cretine n-ar fi putut găsi. Noroc că niciunul nu le foloseam uzual. Eu eram, cel mai adesea, Max, ea Minnie, iar Petrus Gheorghe, Pablo. Pablo se afla între noi, nu se înțelegea cu niciunul, dar nici cu Clara, care dobândise recordul absolut de a-și îndepărta toți copiii. Și toți soții! Aveam tați diferiți, dacă al meu murise, de ceilalți doi divorțase. Cu tatăl lui Minnie mai păstra legătura, fiind la fel de bun și iertător ca fiica lui, care acum părea, chiar și ea ajunsă la capătul răbdării.

Minnie a început să turuie despre nebunia Clarei care voia să o îndepărteze de Alfi și a încercat din răspuțeri să-i despartă. A angajat un detectiv particular și i-a trimis o mie de poze prin care voia să-i arate infidelitatea, dar nimic n-a demonstrat acest lucru, iubirea lor este cât se poate de reală. Alfons a cerut-o de soție și Clara a înnebunit, ipocrita, deși, la început, i-a plăcut că fiica ei se iubește cu unul cu zece ani mai mare, ungur și negru.

Relația sor-mii necesită niscăi explicații. Ne-a înnebunit pe toți cu iubirea ei pentru Alfons Attila

Szekely, un profesor universitar deosebit de competent, de altfel, mulatru, un copil din flori al unei maghiare din secuime, cu un ugandez, pe vremea studenției. Alfi era un băiat drăguț, ușor timid, serios ca un prof responsabil la Politehnică. Clarei ipocrita, vorba lui Minnie, i s-a părut *cool* la început că fata ei se iubea cu un personaj exotic, dar când situația a devenit serioasă... a intrat în panică. Și-au apucat-o brusc toate principiile posibile, că nepoții ei nu vor fi nici negri, nici secui. Asta ca răzbunare, deoarece cea mai mare iubire a ei, după tata, a fost regretatul poet de limbă maghiară, nu-i voi da decât inițialele W.J, și căruia ea îi spunea cu tandrețe *Apu*, ceea ce înseamnă tata. Cel care a rănit-o probabil cel mai mult dintre toți bărbații, singurul care i-a ținut piept, nu și-a pierdut capul după seducătoarea Clara. Din păcate, relația ei cu Apu a avut loc după divorțul de tatăl lui Pablo, care a obținut și custodia unică și toată perioada aia euforică am fost martor neputincios la iubirea lor imposibilă. A fost vremea când făceam terapie serioasă, încă nu umblam bine și noaptea mă trezeam țipând din pricina viselor post traumatice. Clara, îndrăgostită până peste cap, n-a fost alături de mine, îmi aminteam doar tristețea și singurătatea mea de copil handicapat, rămas și fără Pablo. Dar și mai greu a fost momentul când poetul a părăsit-o și s-a întors la soție, disparerea ei, cele trei tentative de sinucidere...

O ascultam pe Minnie cum turuia furioasă, când mesajele de pe telefonul meu și-au întezit frecvența. I-am arătat și ei ecranul, plictisit deja de dramele ei amoroase. Însuși fratele nostru Pablo mi-a scris: *Vezi că mă-ta*

amenință că se aruncă de la balcon dacă mai stai mult încuiat cu sor-ta... „incestuosul’ dracului”, (asta ea a zis-o!). Minnie a pufnit în răs și-am ieșit din cameră cu berile terminate, cu un somn ce m-a pocnit drept în moalele capului, după toate emoțiile zilei. M-am întins lat în camera mea și-am adormit tun. *Home, sweet home!*

A doua zi, pe la prânz, când am catadicsit și eu să apar ciufulit și odihnit, în casă trona o suspectă liniște. În bucătărie, buna noastră menajeră Larisa, sau Larisu cum o alintam, m-a întâmpinat cu o cafea fierbinte și croassante cu ciocolată, coapte de dimineață special pentru mine. Larisu a fost persoana cea mai stabilă a vieții mele, m-a crescut și iubit, o femeie blândă și bună care a lucrat în casa Clarei dintotdeauna, membru de onoare al acestei familii. Ea m-a ajutat cu nesfârșitele tratamente de recuperare și fizioterapie, m-a îngrijit și educat, așa cum a făcut cu toți copiii pe care Clara i-a expulzat în lume hrăniți doar cu totala ei incompetență maternă.

– Avem musafiri? am întrebat-o pe Larisu, auzind voci în living. Femeia și-a dat ochii peste cap și-a oftat.

– A venit profesorul să vorbească cu tine, i-a adus flori la madam și brusc s-a comportat ca o mare doamnă. L-a dus chiar și în atelier să-i arate tabloul, cică-i cadou de nuntă. I-a pictat pe ei, Minnie și profesorul... Doamne ferește! Și-a făcut o amplă cruce. Băiete, în casa asta de nebuni, tu ești singuru’ citav!

– Sunt plecat cam tot timpul, Larisu!

– Da’ tot singur, puiu’ mamii? Nu zic, bine că nu mai ești cu botoxata aia, dar na, zic și io, un bărbat tânăr

și nealcoș ca tine, o fată de omenie n-ai și tu, să te-așezi la casa ta? Să-i faci lu' Larisu vo doi, trei nepoței, Doamne, că numai pentru tine mă rog, pruncu' meu, că tare-ai mai fost chinuit pe lume.

– Las că n-o fost așa rău, Larisule! Și mi-o ia sor-mea înainte, te pomenești că oi legăna vreun ciocolatiu mic!

Femeia a izbucnit în râs, tocmai când a apărut Minnie și mi-a sărit de gât.

– *Bro'*, mai trăiești? Hai că a venit Alfons, vrea să vorbești. Și s-a sculat și nebuna mai binedispusă, dacă nu pune ceva la cale, tu ești singurul care a convins-o să mă lase în pace!

Cu croassantul între dinți și ajutat de baston, am pășit șchiopătând în imensul living al casei. Alfons Szekely stătea țepăn pe canapeaua Bidermaer, iar Clara, vizavi, pe fotoliul Ludovic, picior peste picior, purtând o rochie atât de transparentă că-i puteam admira cu toții toate formele încă așezate unde trebuie. Săracul Alfi a părut sincer bucuros când m-a văzut și l-am salvat scoțându-l pe terasă la o țigară, să-mi beau și eu cafeaua în tihnă. Clara s-a lăsat de țigări de vreo trei ani și a interzis fumatul în casă. Bine că ne-a afumat pe toți, toată copilăria, așa imperceptibilă și incertă am mai traversat-o și într-un permanent nor de fum albăstrui. Dintre frați numai eu fumam, sor-mea, studentă la medicină, a studiat clar repercusiunile, iar Pablo... făcea numai ce trebuie, așa că nu se pune.

Alfi era un tânăr frumos foc, cu pielea ciocolatie și expresie blândă, un trup înalt și bine făcut, dar cu o

atitudine timidă. Părea cam mocofan, iar sor-mea, care era minionă și ușor plinuță se potrivea cu el ca nuca-n perete. Dar se iubeau... și iubirea asta a lor a întors pe dos două familii, nici maică-sa nu a fost prea încântată de relația cu fata Clarei Hollander, pictorița hiper-realistă. Picturile Clarei puneau pe fugă orice om, cât de cât conformist. V-am sugerat deja: organe genitale, poziții triviale, nuduri și încâlcituri de trupuri, undeva între pornografie și artă contemporană. Eram chiar curios ce tablou le-a pictat lui Alfi și soră-mii, la cum o cunosc, cred că scula mare a lui Alfi, doar era negru!, trebuie să aibă un loc de cinste în centrul compoziției.

Pretendentul soră-mii s-a apucat să-mi debiteze cât e el de serios în relația asta, cât o iubește, ce bine că am apărut să salvez o situație degenerativă... *Ho frate, adică viitor cumnat, dac-oi avea noroc!* Oi fi eu miracol, dar unele lucruri chiar n-au pic de magie. Cum ar fi influența mea asupra Clarei. Dacă i-a intrat ceva în cap, mă tem că nici bunul Dumnezeu n-o clintește. Iar, stând acolo cu malacul Alfons, mă îndoiam că ar fi bărbatul visurilor surorii mele iubite. Aceasta a apărut exact la timp și l-a îmbrățișat, pierzându-se literalmente în conturul trupului său.

– Faza e că nebuna, a început Minnie, mi-a tăiat bursa. Adică fondul pentru studii, contul de economii...

– Lasă, iubire, nu-ți fă griji, a încercat Alfi împăciuitor.

Textul că *om trăi din iubire* nu caracteriza această familie unde banul a contat la fel de mult ca și aparițiile. Am fost și suntem bogați, să fim foarte clari.